

hatta volna régen. Vagy el se kezdte volna az egészet. De amit *így* kezdett, azt *így* kell befejezni. Ha majd a lábáról leesik, akkor elhiszi, hogy nem bírja tovább. De *másképp csinálni* nem tudja. Amíg kezit-lábát emelni bírja, addig csinálni kell. Addig a magáét csinálja. A részét. Addig helyt akar állni magáért, helyette ne csinálja egyik se.

— Jó napot, sógorom — köszön rá Túri, nagy kajla ember, mókázik mindég, majd tán a koporsó meg tudja komolyítani.

— Hát te? Csak így legényesen? — Ez üresen gyütt? Hát mégse viszi a szalmát?

— Ad egy tajicskát?

— Hogyne. — Ez az egy van, adja készséggel.

Túri kedvtelve nézi a takaros jószágot, a tömzsi lábakat, a vasalt kereket.

— Hát ezt meg mikor csinálta? Tajicska lesz ez húsz év múlva is.

— Ű az lesz — pirul az öreg a dicséret hallatára. — Ű az lesz, ha én mán nem is leszek. De meg keveset is dógozik mostanába'.

Berobog a Gyula gyerek is, nagy zajjal tolja a talicskájukat. Az öreg műértő szemmel les rá: na, ezen sincs aztán szégyellni való.

Feri a villával rakodik, Gyula nem akar a szerszámra várni, nekilát kézzel, öleli a nagy bálákat, alig éri át némelyiket, de nem törődik se a porral, se a karcoló szalmaszálakkal.

„Szóljak nekik? — tűnődik az öreg. — Nekik semeddig se tartana, beemelnék azt a sint könnyen. Feri is fiatal még, ez a gyerek meg... Mekkora ebbe' az erő! Most jó neki, most még azt hiszi, sose fogy el.” Jó lenne az erejét egy kicsit kölcsönkérni.

Szóljon? Nem mondanának nemet, ha megkérné őket. De még azt hinnék, a szalmaíratást akarja velük kifizettetni.

Öt bála fért egy talicskára.

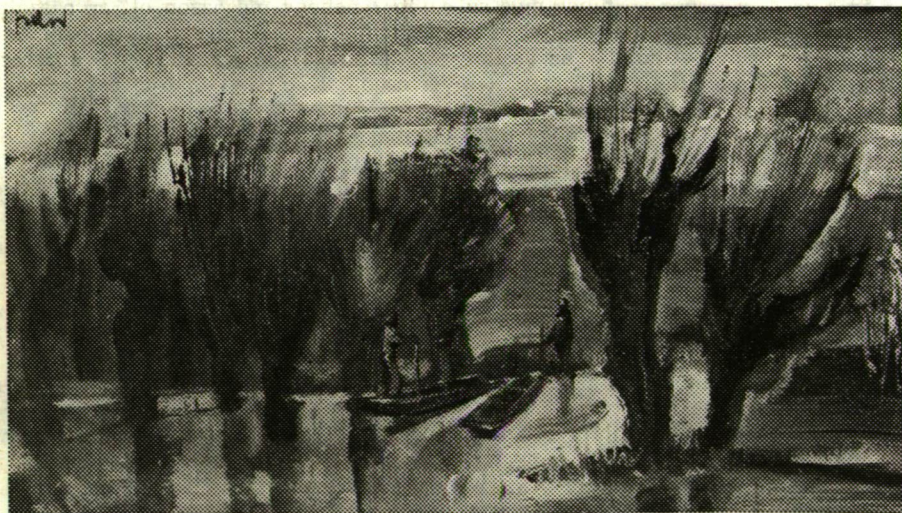
— Ennyivel mentek? — kérdezi az öreg, ahogy indulnának.

— Nem a súlya miatt, mert nem nehéz — válaszol Túri, ahogy könnyedén föl-emeli a terhet. — Csak éppen nem lehet kilátni mögüle, annyira magosan van.

— Hát húzzátok, akkor nincs előttek. Még egy-egy ráférne erre. — Elindulnak, ezeknek ő hiába beszél, nem tesznek föl többet. Persze, így is meglesznek vele egy félóra alatt. Neki meg evvel telt el az egész délutánja.

— Én valamikor két mázsa búzát is elvittem — kiáltja utánuk sértődötten. — Két mázsa búzát toltam én el.

El is felejtí, hogy kérni akart tőlük valamit.

FODOR JÓZSEF: ZÜLDÁR